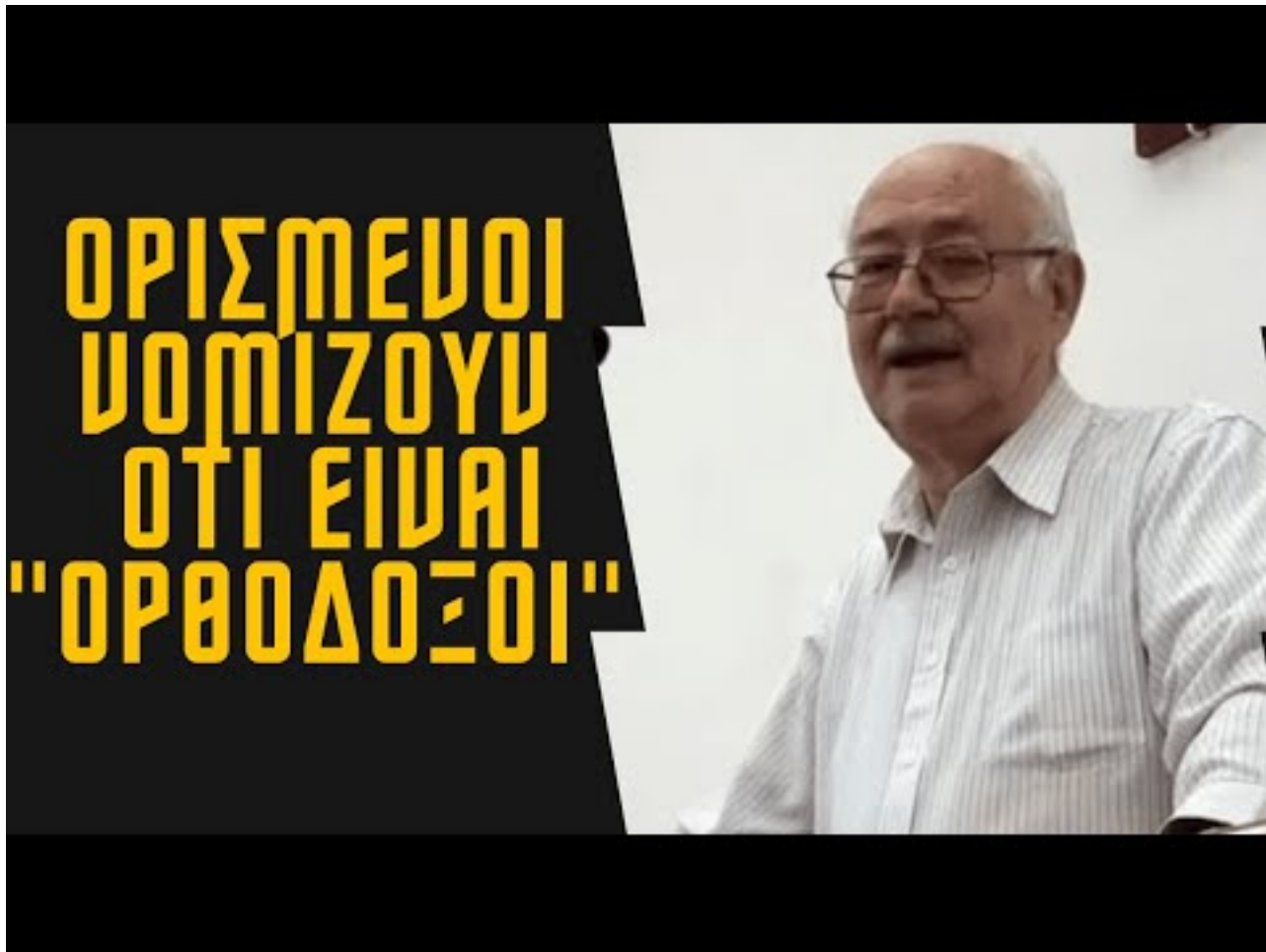

Έλεγε ο Άγιος Παΐσιος ο αγιορείτης:

Ενώ όλα διαλύονται γύρω μας, υπάρχουν μερικοί, υποτίθεται άνθρωποι της εκκλησίας και λένε: Ας μην ασχολούμαστε εμείς με αυτά, εμείς είμαστε για τα πνευματικά!

Από αδιαφορία τα λένε αυτά. Ας μην παρουσιάζουμε όμως τη βόλεψή μας και τη δειλία μας, ως κάτι ανώτερο.

Αν είχαν τουλάχιστον προσευχή που θα άλλαζαν τα πράγματα, να τους φιλούσα και τα ποδιά. Εκείνοι όμως θέλουν να τα έχουν καλά με όλους."

Στις μέρες που διανύουμε, μοιάζει επίκαιρος όσο ποτέ, αυτός ο λόγος του Αγίου, αφού σχεδόν καθημερινά γινόμαστε μάρτυρες τέτοιων περιστατικών.

Συνεχώς πληθαίνουν οι άνθρωποι που τους διακατέχει και τους πνίγει μία

αγανάκτηση, την οποία πολλές φορές μπορεί να την εκφράσουν πιο ζωηρά ή ακόμα και με φωνές θυμού για την κατάπτωση των αρχών, των ιδανικών, των ιερών και των οσίων.

Από την άλλη πλευρά, υπάρχουν ορισμένοι που έχουν μπερδέψει την έννοια του “καλού χριστιανού” με αυτήν του “χαζού χριστιανού” και υποστηρίζουν πως οι άνθρωποι της εκκλησίας αφενός δεν πρέπει να ασχολούνται με αυτά τα θέματα και αφετέρου ότι δεν αρμόζει σε χριστιανό, η ένταση της φωνής και πολύ περισσότερο η οργή και η αγανάκτηση.

Σήμερα, για το συγκεκριμένο θέμα, αναρτούμε μία απομαγνητοφώνηση, του μεγάλου ιεροκήρυκα, Νικολάου Σωτηρόπουλου, ο οποίος με παραδείγματα μέσω της αλάνθαστης Αγίας Γραφής, εξηγεί **αν** και **πότε** οι χριστιανοί πρέπει να οργίζονται και να αντιδρούν.

Ακολουθεί η απομαγνητοφώνηση του Νικολάου Σωτηρόπουλου:

Μερικοί χριστιανοί λέγουν, ότι ο χριστιανός δεν πρέπει να άγανακτεί. Όμοίως λέγουν, ότι ο χριστιανός δεν πρέπει να θυμώνει και να όργίζεται. Ο χριστιανός, λέγουν επίσης, πρέπει να είναι πραύς, γλυκύς, μελιστάλακτος.

Είναι όρθος ο ισχυρισμός αυτός;

Όχι, μυριάκις όχι!

Ο χριστιανός βεβαίως δεν πρέπει να άγανακτεί, να θυμώνει και να όργίζεται άδίκως, χωρίς σοβαρό λόγο, και ιδίως όταν θίγεται ο έγωισμός του. Έχει, θα ειπεί κάποιος, και ο χριστιανός έγωισμό; Βεβαίως έχει, αφού έχει άμαρτίες. Οί δε άμαρτίες ως αίτια έχουν τον έγωισμό, τὸ να θέλουμε να εὐχαριστήσουμε τὸ ἐγὼ μας καὶ γι’ αὐτὸ να κάνουμε τὸ θέλημά μας καὶ ὄχι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γιὰ ἀσέβειες, γιὰ καταπάτηση τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων, γιὰ δημόσια σκάνδαλα, γιὰ κραυγαλέες ἀδικίες, γιὰ φαυλότητες καὶ φαυλοκρατίες εἶναι δίκαιον ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ν’ άγανακτεῖ, να θυμώνει, να όργίζεται.

Ὁ «μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν» (Ματθ. ια´ 11), ὁ προφήτης καὶ πρόδρομος καὶ βαπτιστὴς Ἰωάννης, παραβάλλεται πρὸς τὸν προφήτη Ἡλία. Ὁ Ἰωάννης ἦλθε καὶ ἔδρασε στὸν κόσμον **«ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει Ἡλιοῦ» (Λουκ. α´ 17)**. Ποιο τὸ κατ’ ἐξοχὴν γνώρισμα τοῦ Ἡλίου; Τὸ ὅτι ἦταν ζηλωτὴς, εἶχε τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριο σὲ θερμότατο καὶ εντονότατο βαθμό, καὶ ἐξαιτίας αὐτοῦ τοῦ ζήλου δὲν ὑπέφερε τὴν ἀποστασία ἀρχόντων καὶ λαοῦ ἀπὸ τὸν Κύριο, ἀναστατωνόταν, άγανακτοῦσε, οργιζόταν καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Κύριο τιμωρία τῶν ἀποστατῶν.

Πολὺ συγκινητικὴ ἡ προσευχή του: **Κύριε, να κλείσεις τὸν οὐρανὸ καὶ να μὴ πέση σταγόνα βροχὴ στὴ γῆ. Καὶ ν’ ἀνοίξεις πάλι τὸν οὐρανό, ὅταν θὰ σοῦ εἰπῶ ἐγώ!** Ὁ δὲ Κύριος ἤκουσε τὸν ζηλωτὴ δοῦλο του καὶ παιδαγώγησε τὸν Ἰσραὴλ μὲ ἀνομβρία τριῶν ἐτῶν καὶ ἕξι μηνῶν.

Όσοι δὲν θέλουν ποτὲ ὀργὴ καὶ ἀγανάκτηση τῶν χριστιανῶν, ἀπορρίπτουν τὸ ἐπιχείρημα ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ ζηλωτοῦ Ἠλία. Λέγουν: Ἐμεῖς δὲν ζοῦμε στὴν ἐποχὴ τῆς Παλαιᾶς, ἀλλὰ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη ὁ Χριστὸς ἐμφανίζεται πρᾶος καὶ γλυκὺς. Καὶ μὲ τὸ παράδειγμά του διδάσκει νὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς πράοι καὶ γλυκεῖς.

Ἀπαντοῦμε στοὺς ἀντιρρησίες: Ὁ Χριστὸς, ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, δὲν ἦταν πάντοτε πρᾶος καὶ γλυκὺς. Καὶ ἀγανακτοῦσε καὶ οργιζόταν (Μάρκ. ι´ 14, γ´ 5) καὶ ὕψωνε τὴ φωνή του καὶ ἤλεγχε μὲ αὐστηρὸ ὕφος, ὅταν π.χ. ἔλεγε στοὺς Ἰουδαίους, **«Ὁφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν!»** (Ματθ. κγ´ 33), ὅταν τοὺς χαρακτήριζε **τέκνα τοῦ Διαβόλου** (Ἰωάν. η´ 41, 44), καὶ ὅταν ἐξαπέλυε πρὸς αὐτοὺς τοὺς πολλοὺς ἐκείνους μύδρους **«οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί»** (Ματθ. κγ´ 13).

Ὁ γλυκὺς Ναζωραῖος δὲν ὕψωνε μόνο τὴ φωνή, ἐπανειλημμένως ὕψωσε καὶ φραγγέλλιο, μαστίγιο, καὶ ἔδιωξε τοὺς ἐμπόρους ἀπὸ τὸν περίβολο τοῦ ναοῦ καὶ ἀνέτρεψε τὰ τραπέζια καὶ σκόρπισε τὰ νομίσματα τῶν ἀργυραμοιβῶν (Ἰωάν. β´ 15, Μάρκ. ια´ 15).

Στὸ Ἀποκ. στ´ 16-17 περιέχεται ὁ παράδοξος λόγος περὶ **«ὀργῆς τοῦ Ἀρνίου»**. Ἀρνίον ἄκακον καὶ ἡσυχον ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ καὶ Ἀρνίον ὀργιζόμενον. Κατὰ δὲ τὸ Ἀποκ. β´ 2 ὁ Χριστὸς λέγει ἐπαινετικῶς στὸν ἄγγελο-ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου: **«Οὐ δύνασαι βαστάσαι κακούς»**. Τί σημαίνει ὁ ἐπαινετικὸς αὐτὸς λόγος; Τοῦτο σημαίνει: Δὲν δύνασαι νὰ ὑποφέρης, δὲν δύνασαι νὰ ἀνεχθεῖς κακούς, ἀσεβεῖς. Οἱ κακοί, οἱ ἀσεβεῖς, σὲ ἀναστατώνουν, σὲ κάνουν νὰ ἀγανακτεῖς.

Ἀναρίθμητα ἐπιχειρήματα ἀπὸ τὴ Γραφή, ἀλλὰ καὶ τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς βίους τῶν ἁγίων, καὶ μάλιστα τῶν Πατέρων, θὰ μπορούσαμε νὰ προσαγάγουμε ὑπὲρ τῆς δικαίας ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως. Ἀλλ’ ἀρκούμεθα σὲ ὅσα ἀναφέραμε.

Ὅταν ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ φαυλότης ἀποθρασύνονται καὶ κορυβαντιοῦν καὶ προκαλοῦν, εἶναι ὄχι μόνο δίκαιο καὶ πρέπον, ἀλλὰ καὶ φυσικὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ ν’ ἀναστατώνεται, νὰ ἐξεγείρεται τὸ πνεῦμα του, νὰ ὀργίζεται καὶ ν’ ἀγανακτεῖ. Ἡ ἀντίθετη ἄποψη εἶναι ἐσφαλμένη καὶ αἰτία πολλῶν κακῶν στὸν κόσμο. Κάποιος στὸν τάφο ἐνὸς νεκροῦ ἔγραψε ὡς ἔπαινο: Δὲν θύμωσε ποτέ. Εὐφυῆς δὲ χριστιανὸς κάτω ἀπὸ τὴ γραφὴ αὕτῃ πῆγε καὶ ἔγραψε: Ἦταν ἀναίσθητος.

Μόνον ἀναίσθητος, μόνον ἀδιάφορος ἀντιμετωπίζει μὲ ἀπάθεια τὸ κακὸ καὶ τὴν ἀσέβεια.

Στὶς ἡμέρες μας, ἡμέρες τῆς προφητευμένης ἀποστασίας ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τῆς προετοιμασίας ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς δυνάμεις τοῦ ἐδάφους γιὰ τὴν παγκόσμια διακυβέρνηση καὶ τὸν Ἀντίχριστο, σ’ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας καὶ ζωῆς ἐπικρατεῖ ἀσέβεια καὶ φαυλότης.

Καὶ γιὰ νὰ περιορισθοῦμε στὴν Πατρίδα μας, ἡ ὁποία μᾶς ἐνδιαφέρει ἰδιαιτέρως,

άνάξιοι πολιτικοί, ὄργανα σκοτεινῶν δυνάμεων, με διάφορες οἰκονομικὲς ἀτιμίες οδήγησαν τὴν Ἑλλάδα σὲ οἰκονομικὴ χρεωκοπία καὶ ὑποδούλωση σὲ ξένους τοκογλύφους. Χάσαμε τὴν ἐθνικὴ κυριαρχία μας, ἄλλοι μᾶς κυβερνοῦν.

Ἐπίσης οἱ ἀνάξιοι πολιτικοὶ με δηλώσεις, ἐκδηλώσεις, ἐνέργειες καὶ νομοθετήσεις πολεμοῦν τὴ χριστιανικὴ, ἀλλὰ καὶ τὴ φυσικὴ ἠθικὴ. Φθάνουν μέχρι τοῦ σημείου νὰ ὑποστηρίζουν καὶ τὴν ὁμοφυλοφιλία, καὶ τοὺς γάμους τῶν ὁμοφυλοφίλων, καὶ τὴν υιοθεσία παιδιῶν ἀπὸ τοὺς ὁμοφυλοφίλους. Προχωροῦν οἱ ἀνάξιοι πολιτικοὶ σὲ πόλεμο κατὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Φθάνουν μέχρι μεταβολῆς τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἀπὸ ὁμολογιακὸ σὲ θρησκευτολογικόν. Νομοθετικῶς δὲ κατήργησαν τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς. Καὶ ἐπιδιώκουν δυσμενῆ χωρισμὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ Κράτος. Πολιτικοὶ ἀμοραλιστές, χριστομάχοι καὶ ἐκκλησιομάχοι.

Ἀγία λοιπόν ἡ αγανάκτηση, ἰδίως γιὰ τὶς προδοσίες τῆς πίστεως.